

Ανάλυση στα γεγονότα

## Η δημοκρατία του fitness club

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ Κ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

«Αν ο δάσκαλος είναι ο καθρέφτης των μαθητών και εκείνοι θα είναι ο δικός του καθρέφτης και ένας δάσκαλος που ανακαλύπτει ελαττώματα στους μαθητές του, θα πρέπει να τα θεωρήσει είδωλο των δικών του ελαττωμάτων».

Κοϊτσι Τοχέι

Το παραπάνω απόσπασμα είναι μια καλή αρχή για όσους καθηγητές των ΑΕΙ, και μάλιστα πρώτης βαθμίδας, στρέφονται εναντίον των φοιτητών τους. Η αίσθηση που έχει κανείς, διαβάζοντας το προσχέδιο του νόμου για τα ΑΕΙ, είναι ότι κυριαρχείται από την αντίληψη πως η ισχύς -εν προκειμένω η ισχύς της εκτελεστικής εξουσίας- επιτυγχάνει αυτομάτως, με την εκδήλωση της επιθυμίας της, τον ορθό στόχο. Οσο όμως περισσότερο υιοθετείται ο κανόνας της ισχύος τόσο ισχυρότερα ελλοχεύει και ο κίνδυνος της σύγκρουσης.

Ομως σε μια δημοκρατία δεν έχει σημασία αν η ισχύς φέρνει αποτέλεσμα, αλλά εάν συνιστά ορθή επιλογή. Ας δούμε, λοιπόν, την εν λόγω πρόταση νομοσχεδίου επί τη βάσει της ίδιας της λογικής της, λογικής που επιχειρεί να ορίσει το μέλλον μέσω της ισχύος. Λέγει, λοιπόν, το προσχέδιο της πρότασης στο άρθρο 1: 1. Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται από τα ΑΕΙ, «που έχουν ως αποστολή... β) Να συμβάλλουν στη διαμόρφωση υπεύθυνων πολιτών... και με σεβασμό στις πανανθρώπινες αξίες της δικαιοσύνης, της ειρήνης, της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της αλληλεγγύης».

Είναι λογικό να εντάσσονται τέτοιες περιοριστικές εξαγγελίες σε ένα νομικό κείμενο; Δηλαδή, ανάμεσα στην αγάπη, που εδώ εξαιρείται από τις πανανθρώπινες αξίες ή στον έρωτα, κάποιος θα διάλεγε -ας πούμε- τη δικαιοσύνη, όπως αυτή εκφράζεται από τον κ. υπουργό Δημόσιας Τάξεως, με τα ακούνητα ανθρωπάκια; Μεταξύ της θρησκείας, που επίσης παραλείπεται από τις πανανθρώπινες αξίες, και της δικαιοσύνης, τι θα διάλεγε κάποιος; Τη δικαιοσύνη; Τίνος; Τη δικαιοσύνη του Ισλάμ ή τη δικαιοσύνη του κ. Μπους;

Τι νόημα έχει αυτός ο εξαγγελτικός χαρακτήρας; Π.χ., το δικαίωμα στην τεμπελιά - και αν το πάρουμε ως ακραία αντιδραστική πρόταση- προστατεύεται σε ένα χώρο ελευθερίας ή δεν θεωρείται δικαίωμα; Η αλληλεγγύη, πάλι, σε τι συνίσταται; Θα κάνουμε διαδηλώσεις για τους φτωχούς; Θα γίνει κατάληψη στο Πολυτεχνείο και τα ΜΑΤ θα επιχειρήσουν να μας ξετρυπώσουν για να περιφρουρηθεί το δικαίωμα στη δουλειά ενίων μελών ΔΕΠ; Αυτοί δεν θα αγωνιστούν για την αλληλεγγύη;

Η κατάληψη τότε τι είναι; Ο αγώνας για τη φτώχεια τι είναι; Εμπόδιο ή απελευθέρωση του χώρου; Αυτά και άλλα πολλά θα λύσει η επιτροπή δεοντολογίας του άρθρου 9 των ΑΕΙ; Το δέον μιας γενιάς που αποφάσισε να τα βάλει με τα παιδιά της; Και η επιτροπή θα φτιάξει παιδεία επειδή θα υπάρχει πειθαρχία. Μα, η γνώση πάντα ήταν απειθάρχητη. Η πυρά δεν σταμάτησε τη σκέψη του Γαλιλαίου. Ο φοιτητής ως Λούκι Λουκ και οι Ντάλτον ή αντιστρόφως αν προτιμάτε.

Εξάλλου, στην περίπτωση προστασίας του πανεπιστημιακού ασύλου αναφέρεται: «1. α) Στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα κατοχυρώνεται η ακαδημαϊκή ελευθερία στην έρευνα και διδασκαλία, καθώς και η ελεύθερη έκφραση και διακίνηση των ιδεών με σεβασμό στις ανθρωπίνες αξίες». Μπορούμε, με βάση αυτόν τον δεύτερο ορισμό, εφόσον δεν εξειδικεύονται οι πανανθρώπινες αξίες ως αναφέρονται στο άρθρο 1, να θεωρήσουμε ως ανθρωπίνη αξία και τη διαφορετικότητα, όπως των ομοφυλοφίλων ή των τρανσέξουαλ;

Ομως, στην παράγραφο ε του άρθρου 1 ορίζεται ότι αποστολή των ΑΕΙ είναι: «ε) Να συμβάλλουν στην εμπέδωση της ισότητας των φύλων και της ισοπολιτείας μεταξύ ανδρών και γυναικών». Αρα, η διαφορετικότητα του «τρίτου φύλου» κατοχυρώνεται ή όλοι οι φοιτητές οφείλουν να εργάζονται για τα «κλασικά» δύο φύλα μόνον; Οι φοιτητές θα είναι εκ προοιμίου αντίθετοι στη σεξουαλική απελευθέρωση ή όχι; Οπως είναι κατανοητό, η υπερβολή εδώ συνίσταται στην προσπάθεια επιβολής της «κανονικότητας» σε έναν απελευθερωμένο χώρο.

Το σχετικό κείμενο του νομοσχεδίου περιέχει και μια περίεργη διάταξη περί ισότητας. Λέγει, λοιπόν, ότι οι πρυτάνεις εκλέγονται από το σύνολο της ακαδημαϊκής κοινότητας. Αφού αντιπαρέλθουμε την απορία τού γιατί ο πρύτανης να εκλέγεται με καθολική ψηφοφορία ενώ ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας όχι -δεν φαίνεται να είμαστε δημοκρατία αρχών, μάλλον δημοκρατία των αρχών- μένουμε στο εξής:

«Το ποσοστό των ψήφων που έλαβε κάθε υποψήφιος συνδυασμός θα υπολογίζεται ως το άθροισμα των ποσοστών που έλαβε ο συνδυασμός από καθεμιά από τις τρεις κατηγορίες εκλεκτόρων [i) των μελών ΔΕΠ του πανεπιστημίου, ii) των προπτυχιακών και μεταπτυχιακών φοιτητριών και φοιτητών του πανεπιστημίου και iii) των βοηθών, επιστημονικών συνεργατών και επιμελητών, των μελών του ειδικού εργαστηριακού προσωπικού (ΕΕΔΙΠ), των μελών του Ειδικού Τεχνικού Εργαστηριακού Προσωπικού (ΕΤΕΠ) και του

διοικητικού προσωπικού του πανεπιστημίου], πολλαπλασιαζομένων με τους συντελεστές βαρύτητας 0,50, 0,40 και 0,10 αντίστοιχα και ανεξάρτητα από το ποσοστό προσέλευσης».

Δηλαδή, ισότητα σημαίνει ότι η αξία ψήφου του καθενός είναι διαφορετική; Ε, τότε να το επεκτείνουμε και στις βουλευτικές εκλογές. Αλλά, βρε παιδί μου, και πάλι! «Παίζουν» αυτοί οι συντελεστές! Για την εκλογή προέδρου του τμήματος, διαμορφώνονται σε 0,55, 0,40 και 0,05 αντίστοιχα για τις τρεις κατηγορίες. Είναι μεταβλητής βαρύτητας. Δηλαδή, για κάθε τιμή του  $x$ , όπως θα λέγαμε και στα μαθηματικά! Νομίζω ότι και στις εθνικές εκλογές, η ψήφος της γιαγιάς μου δεν μπορεί να έχει την ίδια βαρύτητα με την ψήφο ενός συμβούλου υπουργείου, που τα σκέφτεται όλα αυτά. Να της τροποποιήσουμε λίγο τη βαρύτητα, επί το ελαφρύτερον;

Αυτή την εκχέουσα δημοκρατία της πρότασης, περισσότερο δημοκρατία των συντελεστών βαρύτητας θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε ή, αλλιώς, Democracy of fitness club. Light version, ha! Είναι βέβαια και κομματάκι εκδικητική η πρόταση νόμου. Αναφέρει, π.χ., ότι οι φοιτητές θα πρέπει να περνάνε οπωσδήποτε τα υποχρεωτικά μαθήματα για να προχωρήσουν. Αν, όμως, η γενική συνέλευση του τμήματος δεν ορίσει υποχρεωτικά είτε γιατί δεν θέλει είτε γιατί δεν νομίζει ότι υπάρχουν, τότε «η επιτυχής εξέταση στα υποχρεωτικά μαθήματα των τεσσάρων πρώτων εξαμήνων του ενδεικτικού προγράμματος σπουδών και του αντίστοιχου ωρολογίου προγράμματος, όπως εκάστοτε ισχύουν... θεωρείται απαραίτητη για την παρακολούθηση και επιτυχή εξέταση των υποχρεωτικών μαθημάτων ανωτέρων εξαμήνων που ανήκουν στον ίδιο τομέα». Δεν μένει παρά να δημιουργηθεί, στο ΥΠΕΠΘ, Διεύθυνση Υποχρεωτικών Μαθημάτων, με κύρια αρμοδιότητα την προαγωγή της ποιότητας και της έρευνας στα ΑΕΙ. Η γραφειοκρατία θα κάνει - επιτέλους- το όραμά της επιστήμη, αποφασίζοντας και εγκρίνοντας, με διοικητική της πράξη, τον ορισμό της γνώσης.

Και, εν κατακλείδι, εκείνη η βεβαίωση, που θα προσαρτάται στο πτυχίο, χρησιμοποιείται ήδη στο νομοσχέδιο για την επαγγελματική εκπαίδευση. Δεν έχουμε πια απλώς πτυχία, αλλά πτυχία της προσαρτημένης βεβαίωσης. Παιδεία της προσαρτήσεως. Ομως, μην ανησυχείτε γονείς. Κάθε εξάμηνο θα διαρκεί τουλάχιστον δεκατρείς πλήρεις εβδομάδες διδασκαλίας. Αν δεν διαρκέσει τόσο το εξάμηνο, χάνεται οπωσδήποτε. Γονυπετείς και οιμώζοντες θα παρακαλούμε τα μέλη ΔΕΠ να μην κάνουν απεργία. Διαφορετικά, θα πληρώνουμε 6 μήνες παραπάνω ενοίκια. Οφείλουμε, λοιπόν, να οργανώσουμε ομάδες περιφρούρησης, που θα φροντίζουν εκ περιτροπής την ασφαλή μετάβαση των μελών ΔΕΠ στα αμφιθέατρα και θα επιβάλλουν την παύση σε οποιαδήποτε διαμαρτυρία.

Ζήτω η παιδεία των ενοικίων, της περιφρούρησης, των συντελεστών βαρύτητας, της ψήφου και των δύο φύλων, άντε ζήτω και του Επιτρόπου Διοίκησης! Λάθος, του εκτελεστικού διευθυντή οικονομικών και διοικητικών υποθέσεων. Οστις θα έχει τα λεφτά και τη διοίκηση, δηλαδή και τα γένια και τα χτένια. Γένοιτο, ως θα έλεγαν και οι παλιοί ιεροκήρυκες.